

חצר דמותר לטלטל הגט, לאו מטעם דחיה אתאינן
עלה אלא היתר גמור הוא, עפ"י מ"ש המרדכי ר"פ
הזורק [סי' תל"ו] דבזמן הזה דמותר לכתוב תורה
שבעל פה מותר לטלטל גט בשבת, והקשה ב"י
[אה"ע סי' קל"ו] בב"ה הא עובדא דתקיף ליה הוה
בפני רבא, ובזמן רבא כבר הותר לכתוב תורה שבעל
פה, עיין ב"ש סי' קל"ו סק"ח, ועמג"א סי' ש"ז
סקכ"ד. ולפע"ד לכאורה י"ל נהי גט אחר מותר
לטלטלו מטעם הנ"ל, מ"מ גט שכיב מרע שמדקדקים
עליו ומקפידים שאם יארע בו שום קלקול או טשטוש
אין פנאי לחזור ולתקן, כיון דקפיד עליו מיוחד ליה
דוכתא טפי מסכין של מילה עיין א"ח רס"י ש"ח,
ואמנם זהו דוקא אם אפשר לתת לה בלא טלטול
כגון ע"י קנין חצרה, אבל אם אי אפשר כי אם ע"י
טלטול ליתן בידה, לא שייך לומר דמוקצה מחמת
דקפיד עליו שלא יתטשטש ותטרוף לו השעה לתקן,
זה אינו, הרי לזה הקצהו ליתנו לה ואיך נאסור
ליתנו לה בשבת, א"כ אינו מוקצה, וממה נפשך,
נמצא אם אפשר ליתנו ע"י קנין לא הותר אפילו
טלטול, ודוקא קנין שכבר ניתן לדחות אצל צוואתו,
אבל אם אי אפשר ליתן באופן אחר אז אין איסור
בטלטול הגט כלל ליתן לה יד:

וממילא תבנא לדינא דיפה הורה פר"מ הגני' שלא
לכתוב גט ביי"ט ב' דשבועות, וחלילה
לזלזל ביי"ט ב'. הן אמת כתבתי במקום אחר ט"ז
ב' דשבועות הוא תמוה דמעולם לא עשאוהו מספק,
כמ"ש רמב"ם פ"ג מקה"ה הל' י"ב ע"ש, ובשלמא
היכי דמגיעים שלוחי ניסן עושין ב' ימים גזירה
משום שלוחי תשרי [ר"ה כ"א ע"א], אבל בשבועות
שהוא לעולם ג' יום מי"ט ב' של פסח, ועד אז כבר
נתפרסם בכל העולם קביעות ניסן, וא"כ גם אבותינו
לא עשו מספק. וצ"ל משום גזירה אטו פסח וסוכות,
וא"כ ממילא חמור טפי, כיון דלא מחמת ספק נתקבל,
כמו ביי"ט של ר"ה שאם באו עדים מחצות ואילך
לא נתקבלו ומ"מ גמרו היום בקדושה ולא מחמת

ספק ומשו"ה חמיר טפי ט"ז, וה"נ דכוותיה. ואפשר
משום דבעי חיזוק טפי רמז לנו משה רבינו ע"ה
בשבועות דוקא כמ"ש מג"א רס"י תצ"ד בשם רמ"ע
מפאנו, וע"ש בפנים. ובחי' אגדה כתבתי שלא י"ט
ב' של גליות רמז בשעת חדות מתן תורה וחירות
מאו"ה, אלא י"ט ב' של גאולה בב"א, דלש"ס פ"ק
דגטין [ח' ע"א] דכל הנסין שבים הגדול עד אוקיינוס
שייכים לארץ ישראל והוא עד מצר רמון ספרד י"ט,
ואם ידורו שם על האיים האלו ישראלים, שם לא
אפשר להודיע לא על ידי משואות ולא ע"י שלוחים
כי רחוקים זה מזה, וע"כ צריכים לעשות ב' ימים
טובים של גאולה י"ט. ופה תהא שביתת קולמוסי לעת
עתה, נכתב בלא אומן ובלא כלי:

ואחתום בברכה ולא יאונה אליו רעה ונגע לא יקרב
באהלו, יראה בנים ובני בנים שלום על ישראל ועל
רבנן כנפשו הטהורה ונפש א"נ:

משח"ק סופר מפפד"מ

תשובה קמו

שיל"ת. פ"ב יום ב' כ"ד מרחשון תקס"ט לפ"ק.
שלום רב לי"נ הרב המופלא עושה פלא חרוץ ושנון
כש"ת מו"ה מאיר נ"י יושב בשבת תחכמוני בק"ק
קאנישע יע"א:

נועם מכתבו הגיעני ובראותי כי טרדות עבודת ה'
רכו עלי אמרתי להשיבו עכ"פ בקיצור ודי
לחכימא:

הנה תוכן הדבר כי מעלתו הרמה הורה הוראת
שעה להחם המקוה ביי"ט ב' לצורך טבילת
אשה חולשת ומעונגת שאי אפשר לה לטבול במים
קרים, ובכל זאת ציוה לבשל אצל האש, וגם ליקח
מהמים שביורה לצורך אכילה וכדומה, ונפשו היפה
בשאלתו אם טב הורה והאריך מאוד בראיותיו:

רק גזירה משום פסח וסוכות שלא לחלק, איך יהיה חמור מהם,
יציבא בארעא וגיוורא בשמי שמיא, ואדרבה צריך להיות קיל טפי
כיון דאינו אלא משום גזירה אטו הני - שו"ת קרן לדרד סי'
ק"מ. וראה שו"ת יו"ד הנ"ל (משנת תקפ"ו) ד"ה ובשגם, שנקט
מין דשבועות פשיטא דקילא טובא הרבה אפילו מר"ה בירושלים
ולא באו עדים מן המנחה ולמעלה.

(ז) וכ"כ בשו"ת אה"ע ח"ב סי' מ"ט ד"ה ויש קצת.
(יח) וכ"כ בחי' ביצה ד' ע"ב ד"ה איתמר, וע"ע שם להלן
ד"ה ודע, ובמה שהובא בהערות שבשולי הדף שם, ולהלן שם
כ"ד ע"ב ד"ה בעירובין.

(יד) בחי' גיטין ע"ז ע"ב ד"ה בהדי, הביא מרן מה שכתב
בדיבור זה, ועע"ש.

(טו) עיין שו"ת יו"ד סי' רנ"ד ד"ה אלא שהדבר, וש"נ.
י"מ בסמוך שהוא גזירה אטו פסח וסוכות, כן כתב הריטב"א
בחי' ר"ה י"ח ע"א ד"ה גרסינן.

(טז) תמוה דמאי ראיא מר"ה, דהתם כיון דאף בירושלים
נבדו תרי יומי באם באו עדים מן המנחה ולמעלה, אף דאין
כאן שום צד ספק שפיר מחמירין ביה דהוא כיומא אריכתא
י"טניהם קודש, משא"כ ביי"ט של שבועות נהי דאין כאן ספקא
י"מא דלאו בקביעות החדוש תליא מילתא, עכ"פ כיון דהוא